

KRÁLOVSKÁ AKADEMIE

PŘELOŽILA ANDREA KRAJČOVIČOVÁ

COO
BOO

LINDSEY
DUGA

Královská akademie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lindsey Duga
Královská akademie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KRÁLOVSKÁ AKADEMIE

LINDSEY
DUGA

COO
BOO

*Pro Meaghan,
moji spřízněnou duši z oddělení young adult literatury*

PROLOG

LEANDER

Mír je jen klam.

Leander si palcem poškrábal uhlově černá slova vytetovaná na ruce, po jejíž kůži se jako plameny rozlézala agresivní vyrážka.

Ale nějaká alergická reakce ho netrápila. Zatímco bolest pomine, tuhle mantru bude mít navždy. A přesně po tom toužil – po něčem trvalém.

Jeho poradci se nápadu pořídit si tetování vysmáli, vždyť mu už táhne na šedesát, nehledě na to, jakou zastává pozici. Leander si však uvědomoval, že žádný ve zlatě vyvedený nápis by dnešní den ani kroky, které udělal, nepřipomínal dostatečně. Nebylo to přímo pokání, ale na víc si netroufl.

Ozvalo se zaklepání na dveře, Leander si stáhl rukáv k zápěstí a neslyšně si urovnával manžetu, ale když se mu bavlněná látka otřela o zarudlou kůži, otráveně zaskřípal zuby. Do kanceláře vešel kapitán královské gardy a uctivě se uklonil. „Vaše Výsosti, omlouvám se, že Vás ruším.“

Leander na jeho prázdná slova zareagoval pouhým příkývnutím. Jeho okolí již dlouhá léta vědělo, že ho může vyrušit kdykoli a z jakéhokoli důvodu. Král nemá nárok na soukromí ani na dovolenou.

„Právě dorazila paní ředitelka Aquilová.“

Už od dob, kdy byl ještě vojákem, si v duchu neustále udržoval přehled o čase, a tak se ani nemusel dívat na stojací hodiny v pracovně. Věděl, že přišla dřív, než měla.

„Ať jde dál,“ odpověděl. Neměl zapotřebí ji nechávat čekat jenom proto, aby jí ukázal, že si to může dovolit.

„Zajistě, Vaše Výsosti.“ Kapitán zmizel, za chvíli se dveře otevřely dokořán a do místnosti vstoupila vysoká, nápadně krásná žena. Slonovinově bílý kalhotový kostým dokonale podtrhoval její hnědou pleť, dlouhý perleťový plášť, který měla přehozený přes ramena, připomínal královský hermelín. Ředitelka se posadila do křesla stojícího před Leandrovým pracovním stolem, plášť setřásla z ramen a přeměřovala si ho tmavýma očima, jako kdyby před sebou měla některého ze svých studentů, kterému se chystala vynadat.

„Doufám, že je to celé jen vtip.“

Leander si ženu, sedící v jednom z ušáků v jeho pracovně, prohlížel se zdráhavým respektem. Ačkoli byl o dobrých dvacet let starší než ona, raději by si pochutnal na skleněných střepech, než aby jí připomněl, s kým to mluví. Zuri Aquilové v žilách proučila krev Nelsona Mandely, a ať už byl ashlandský král Leander sebemocnější, Zuri měla na starosti budoucí světové lídry a lídryně. V celosvětovém měřítku zastíňovala ona jeho.

„Máte za sebou dnes dlouhou cestu. Mohu vám nabídnout něco k pití, paní ředitelko?“ natáhl se Leander do skříňky pod stolem pro lahev stoleté brandy.

„Ne, děkuji. Raději bych se rovnou věnovala tomu, proč jste trval na tom, abych se sem dnes dostavila. Nebo snad...“ naklonila Zuri hlavu a copy se jí svezly kolem ramene, „...není to, co se povídá, pravda?“

Bylo mu předem jasné, že se ho Zuri bude vyptávat – stejně jako mu předtím otázky kladla média. Přestože své kroky rozhodně nemusel ospravedlňovat před někým tak mladým, kdo navíc ani nemá žádné vlastní potomky a nedostal za úkol vládnout celé zemi, jejích názorů si vážil. Zuri patřila – díky svým odborným znalostem ekonomických a sociálních teorií, o etice ani nemluvě – mezi nejvýznamnější vzdělance posledních generací.

Leander si nevědomky promnul vnitřní stranu zápěstí a pod palcem ucítil něco teplého a mokrého. Krev. Tetování mu krvácelo. No nic. Drahých košilí má plnou skříň.

„Pravda to je,“ odpověděl rozvážně.

Leander nemohl říct, že by ji to přímo šokovalo, ale rozhodně k tomu měla blízko. Na dlouhou chvíli se odmlčela a zabořila se hlouběji do křesla.

„A vám to přijde jako moudré rozhodnutí? Oddělit děti od jejich rodičů?“ nechala se nakonec slyšet Zuri.

„Normální děti? V žádném případě,“ odpověděl Leander. „Ale *moje* vnoučata? Bezpochyby ano.“

Zuri si tiše, posměšně odfrkla. „Vaše vnoučata se od svých vrstevníků nijak neliší.“

„V tom se, paní ředitelko, pletete,“ odporoval jí Leander, ale nezněl při tom ani naštvaně, ani pohrdavě. Jeho tón v sobě nenesl žádné emoce. Pronesl to suše, jako kdyby jen citoval nějakou statistiku. Otevřel horní zásuvku psacího stolu, vytáhl z ní černé kožené pouzdro velké asi jako obal na brýle a položil ho na stůl.

Zuri povytáhla obočí, ale pochopila, co se po ní chce, pouzdro vzala do ruky a otevřela ho. Vykulila oči, ale nic víc na sobě nedala znát. Vždyť na lidských prstech taky není nic neobvyklého... pokud tedy nejsou useknuté.

„A komu patřil?“ zeptala se, pouzdro zase zaklapla a vrátila mu ho.

„Chůvě malé Emmeline. Chytili ji, jak jí do mléka míchá jed.“

„Jed?“

„Stopové množství olova a rtuti. Zdá se, že šlo o malé množství, které by způsobilo nějaké zdravotní potíže, ale ne smrt... tedy pravděpodobně.“ Leander odmítavě máchl rukou. „Už teď se skupiny zastupující různé politické zájmy snaží uzavřít spojení s mými dětmi a tajně plánují další kroky. Posledních třicet let se tady snažím vybudovat stabilní vládu, nedopustím, aby to celé bylo k ničemu.“

„Měl jste svého nástupce určit už dávno. Kdybyste to udělal, mohl jste tomu všemu předejít,“ namítla Zuri. „Váš syn –“

„Moji synové nestojí za nic. Nemají žádné ambice, zato chamtivost jim nechybí. A moje dcera je příliš křehká.“ Leander si zhluboka povzdechl, vstal od stolu, otočil se a zadíval se z okna. „Kdybych zítra zemřel, nástupnickou linii by určil můj poradní sbor. Možnosti by měl skutečně žalostné.“

Duražské útesy prudce klesaly do mrazivých vod Atlantiku pod nimi. Zpěněné vlny zuřivě narážely do skal a zvěstovaly blížící se průtrž mračen. Ve východní části Ashlandu byly bouřky tak časté, že se k nim vázala i stará pověra – pokud někdy duražské útesy zůstanou suché déle než jeden den, puknou a spolu s nimi se do moře zřítí i Hereský hrad. Místní rádi tvrdili, že hradem nasáklým krví by si udobřili stará mořská božstva. Želízko by skončilo v soli.

Leander by mohl případy, kdy přiznal chybu, spočítat na prstech jedné ruky – ne snad proto, že by trpěl přílišnou hrdoostí, zkrátka k tomu příležitost dostal jen málokdy. Ale

uvědomoval si, že Zuri uchlácholí jedinež tím, že jí prozradí, kterou svou chybu si vyčítá nejvíc.

Otočil se na ni zpátky a střetl se s jejím klidným pohledem. Stejně se tvářila na loňském mírovém summitu, když ji jmenovali ředitelkou Akademie Almus Terra.

„Zuri, moje děti vůbec netuší, jak vést zemi a zároveň podporovat růst ekonomiky. Své otcovské povinnosti jsem zanedbával, zaměstnávala mě péče o království zpustošené staletými občanskými válkami a na děti mi nezbyval čas ani energie. Víte moc dobře, že vám nelžu. Vidím, jací z nich vyrostli lidé. Kým se stali. Nevychoval jsem si je, a tak jim osud Ashlandu svěřit nemůžu. Ale moje vnoučata... ještě mají šanci. Mají potenciál stát se skutečnými osobnostmi.“

Zuri zavřela oči a povzdechla si. Když k Leanderovi znovu zvedla pohled, prozradil ji úhel, v němž držela bradu, a jednoduchá elegancie jejího držení těla. Ačkoli stále nebyla o morálnosti jeho rozhodnutí přesvědčená, zaujala ji myšlenka vrozeného potenciálu, představa „přirozenosti“ bez nevyhnutelných chyb „výchovy“.

„A kvůli tomu jsem tady? Během své letní dovolené neletím přes půlku světa jen tak kvůli někomu, Vaše Výsosti.“

Leanderovi po obličejí přeběhl nepatrný úsměv a zásuvku stolu otevřel podruhé. Vytáhl z ní tenkou obálku, vyrobenou z papíru nejvyšší kvality a vysoké gramáže, opatřenou pečeti z tmavě šarlatového vosku.

Zuri pečeť bez dlouhých cavyků rozlomila. V obálce byl vložený šek ve výši necelých tří milionů eur, vystavený její škole Ashlandským královstvím.

„Jistě chápete, že jsem tak vysokou částku nechtěl posílat převodem,“ poznamenal Leander.

Zuri se na něj zamračila. „Ta částka ale nesouhlasí.“

„Kdepak, takto je to správně.“

Ředitelka šek otráveně zastrčila zpět do obálky. „Vím přesně, kolik si účtujeme za školné, a vypsali jste nám šek nikoli pro tři, ale pro čtyři studenty.“

„Ano, toho jsem si vědom.“

Zuri stáhla vínově červené rty do tenké čárky. „Veřejně jste oznámil, že už se žádný další dědic nenarodí.“

„Žádný další *pokrevní* dědic,“ upřesnil Leander, palcem si u toho mnul vnitřní stranu zápěstí, kde ho štípalo krvácející tetování. Pod kůží mu bolestivě mravenčilo, ale vlastně mu to nevadilo. Zvláštním způsobem mu to umožňovalo soustředit se.

Zuri si ho pátravě prohlížela a čekala na vysvětlení.

„Budu potřebovat jméno toho čtvrtého studenta nebo studentky, Leandere. Abychom ještě měli místo.“

„A také ho dostanete. V pravý čas. Peníze zatím připište pod rodinu Eldanových.“

„Leander –“

„Na svou čest vám slibuji, paní ředitelko, že se na Akademii Almus Terra zapíše čtyři ashlandští dědici.“

„Dobrá.“ Zuri vstala a obálku si zastrčila do pláště. „Ale stejně jako pro všechny ostatní i pro ně platí, že budou muset složit přijímací zkoušky.“

Leander přikývl. „Samozřejmě.“

Zuri nečekala na to, až ji král propustí, a bez ohledu na přísně dodržovanou dvorní etiketu se sama měla k odchodu. Pak se ale s rukou na klice zastavila a široká ramena jí ztuhla.

Obrátila se zpět ke králi, upřela na něj odvážný pohled a rázně ho varovala: „Aby bylo jasno – nedopustím, aby se z mých studentů stali pouzí pěšáci v bitvě o vaši korunu.“

Těžké dveře se za ní s hlasitou ozvěnou zabouchly právě ve chvíli, kdy do oken začaly bušit dešťové kapky, byly do skla hlasitěji než paličky do severských bubnů na bitevních lodích, které u ashlandských břehů přistály před několika tisíciletími.

„Má drahá paní ředitelko,“ zamumlal Leander a vytáhl si manžetu košile, která se mu zarývala do rozbolavěné, krvácející kůže. „To záleží jenom a pouze na nich samotných.“

1

ALARIC

O šestnáct let později

Bylo možné, že měl zlomenou čelist.

Alaric to opatrně vyzkoušel tím, že s ní pomalu zahýbal dopředu a dozadu, zleva a poté doprava. Lebkou mu proběhla další vlna ostré bolesti, o několik řádů horší než ta po předchozí ráně, která mu možnou zlomeninu čelisti vůbec způsobila.

Alaricovi to dělalo starosti, ale ne kvůli roztráštěným kostem. Byl si celkem jistý, že si čelist zlomil už jednou, když mu bylo třináct. A *tehdy* to nemělo žádné dlouhodobé následky, tedy alespoň o žádných nevěděl. Starosti mu ale dělalo to, že bolest hlavy cítil jakoby po celém těle, ale nemohl si dovolit sebou teď švihnout. Ne zrovna v tuhle chvíli.

„Na kolena, ty zmrde.“ Z McKennahova hlasu se mu v hlavě rozezvonilo. „Na kolena a já tě ušetřím.“

Lže. Jakmile by se jen trochu poddal, začali by kopat a kopat a kopat.

„No ták, Durhame. Na zem. Nebo chceš, abysem si ten tvůj krásnej obličejček podal znova?“

„Jóóó,“ pohrdlivě si odfrknul Walsh, „zatoč s tím smradem jak ve *Hře o trůny*. Ať pozná, kdo je tady kápo.“

Uzoučkou uličkou za samoobsluhou kousek od ulice Old Ballymun se rozlehla kakofonická ozvěna jejich smíchu a Alarica z toho zase rozbolela hlava. Kdyby se byl naobědval předtím, než šel do práce, domů by se dostal bez problému. Ale mohl čekat, že za Brodyho přijde odplata. Kdyby hlava nehlava zmlátili někoho z jeho party, zachoval by se stejně.

Stydne mi kuře. U nohou mu ležela tenká igelitka, hned vedle ní se válela stará ponožka a prázdný kelímek od ledové tříště. Smrad táhnoucí se z tělních tekutin, které tam včera v noci zanechali štamgasti z hospody z vedlejší ulice, nedokázala přebít ani vůně smaženého těstíčka.

Opatrně, aby si nepodráždil čelist, vyplivl McKennahovi na boty chuchvalec krve.

Kápo gangu prudce uskočil. „Ty zkurv–“

Alaric se vymrštil dopředu a pravým hákem trefil McKennaha přímo do nosu. Když se jeho jemné nosní kůstky dostaly do kontaktu s klouby Alaricovy ruky, z hrdla se mu vydral přímo hororový skřek. McKennah klopýtl vzad a svezl se na kolena. *Jeden vyřízenej, ještě zbývají tři.* Alaric vzal Walshe levým loktem zboku po hlavě a vychrtlý kluk se záupněním odletěl do cihlové zdi.

Na řadě byli další dva McKennahovi ranaři. Alaric už jejich jména dávno zapomněl, ostatně McKennah se rád ukazoval pokaždé s jiným poskokem, a tak se Alaric ani nesnažil si je zapamatovat.

Co do velikosti si s Alaricem nezašli, ale v úzké uličce jednoduše přeskočil ležícího McKennaha a Walshe, zvedákem zasáhl obličej prvního z nich, pak ho chytil ze zadu za bundu Members Only a jednou, dvakrát mu napálil

koleno přímo na solar. Jakmile byl první ranař na zemi, po Alaricovi zuřivě vyjel druhý z nich. Alaric se přihrčil a bez slitování mu dal pěstí přímo do rozkroku. Týpek se okamžitě složil a ječel u toho podobně hlasitě jako předtím McKennah.

Alaric namáhavě oddechoval, obrátil se a v hromadě úpějícních těl vyhmátl McKennaha. Když ho za límec tahal na nohy, cítil, jak mu na obličeji a košili přistávají kapičky McKennahovy krve a slin.

„Zmasils Brodyho tak, že musel do špitálu. Tě zabiju, Durhame.“

Kdyby Alarica nebolela čelist, snad by ho to i rozesmálo.

„Tak zkusils to, no. Třebas ti to vyjde příště.“ Alaric mu bříškem palce s chutí začal tlačit do zlomeného nosu, až McKennah zakňoural.

„Brody si tu nakládačku zasloužil, McKennahu,“ výhruzně zašeptal Alaric, v žilách mu koloval zuřivý vztek na ten lidský odpad, co ho obklopoval. „Eště jednou se zkuste vochomejnat kolem Kylovy mladší ségry – a zapomeňte na špitál, pofrčíte rovnou do márnice. Walsh, dej sem mobil.“

Walsh mobilem plácnul do Alaricovy natažené dlaně, Alaric telefon pustil na zem a dupnul na něj. Sklo a malé kovové součástky uvnitř rozšlapal skoro na prach.

„Ježiši, Durhame,“ zaúpěl Walsh, který se pořád držel za hlavu v místech, kam od Alarica dostal loktem.

„Si příště nefot třináctiletý holky.“ Alaric se otočil, aby si ze země sebral kuře, ale pak si to rozmyslel. Do krabičky s jeho večeří už se stejně vloudil hnilobný zápach uličky. Sice si nemohl dovolit jídlo vyhazovat, ale pak zkusmo zahýbal čelistí a bolest z ní se mu rozlila po celém těle – stejně nebude moct jíst.

Zastrčil si ruce do kapes a rozběhl se domů. Práce ho unavila, měl hlad, bolelo ho celé tělo a teď měl ještě i úplně zkaženou náladu. *Do pytle*. Na to smažené kuře měl fakt chuť.

V sobotu odpoledne v Dublinu moc provoz nebýval, zvláště na okraji čtvrtí Glasnevin a Ballymun. Když přebíhal silnici a v zadní kapse kalhot mu u toho vibroval mobil, skoro se ani nemusel rozhlížet, jestli něco nejede. Telefonu si nevšímal a vystoupal po schodech k bytu. Nejspíš upozornění na zprávy ve skupinovém chatu, jeho parta se určitě vysmívá McKennahovi, že dostal naloženo. Mezi gangy v severním Dublinu se novinky šířily rychlostí blesku. No, gangy – tak si říkali *oni sami*.

Alaric ale nebyl žádný naivní hlupák, bylo mu jasné, že to jsou jenom skupinky kluků, co si hrají na dospělé. Na tom, co se mezi nimi děje, nezáleželo. Nezáleželo na ničem z toho.

Ve skutečném životě budou dny plynout a Alaric se do té uličky zase vrátí, zastaví se na nákup v tomtéž Tescu, zatáhne školu, aby si s Kylem zapařili na jeho Nintendu, nebo bude tahat krabice v přepravní společnosti. A ze dnů budou týdny.

Ale jiný život ho holt nečeká. Smířil se s tím už dávno. Alespoň není v pěstounské péči. Má svůj vlastní byt, sice dost ošuntělý, ale je jeho, a záhu si může zchladit na bezpátečních parchantech, jako je Brody. Což mu připomíná...

Když odemykal dveře do své garsonky, z kapsy vytáhl mobil a napsal Kylovi. O Kayleeiny fotky sem se postaral.

Kyle mu odepsal okamžitě. Mas to u me, kamo.

„Alaricu,“ ozval se odněkud zleva starý, chraplavý hlas.

Když se za ním Alaric otočil, spatřil paní Tuttlovou ve flekaté tunice, její neučesané šedé kudrny připomínaly chmýří. Nespokojeně na něj mžourala a Alaric už se v duchu připra-

voval na to, že si od své staré sousedky bude muset vyslechnout zase nějakou pitomost.

„Jó, pani Tuttlová. Jak se vám vede?“

„Hledala tě tady náká dvojka. Ty samý, co včera.“

Alaric měl sto chutí prásknout hlavou o dveře, ale na poslední chvíli se zarazil. Jednak ho hlava ještě pořád bolela. A jednak by to paní Tuttlovou rozčílilo. Ačkoli to byla mrzutá stařenka, občas mu platila za drobné práce, které sama nezvládla – někdy mu za to dala pár drobných, jindy mu něco uvařila. A vařila vážně skvěle.

„Pardón, že vás otravovali, pani Tuttlová,“ omluvil se Alaric a celou vahou se opřel do starých, zkroucených dřevěných dveří, které se roztřeseně otevřely. Vešel dovnitř a zadoufal, že se mu podaří rozhovor co nejrychleji ukončit. Jeho mysl teď zaměstnával úkol co nejdřív najít prášky na bolest.

„Sem jim řekla, ať přijdou neska večír,“ pokračovala paní Tuttlová, které bylo očividně úplně jedno, co ti neznámí muži chtějí a jestli mu náhodou nepřijdou ublížit. Dokud nechají v klidu ji...

„Oukej, díkec, pani Tuttlová.“ Alaric zabouchl dveře a odhodil klíče na pult. Stáhl si bundu, přehodil ji přes opěradlo jediné kuchyňské židle, kterou vlastnil, a došel si do mrazáku pro led. Ale žádný tam nebyl – zapomněl předtím napustit vodu do formičky –, takže z něj vytáhl alespoň pytlík mraženého hrášku.

S ionťákem, dvěma ibuprofeny a kručícím žaludkem se posadil k rozviklanému stolu a pytlík hrášku si přiložil k obličeji.

Částečně si uvědomoval, že by ho ti dva neznámí měli znepokojovat, ale nedokázal se vyburcovat z letargie. Když mu paní Tuttlová o mužích včera řekla poprvé, strávil skoro

hodinu na mobilu, obepsal všechny svoje známé a snažil se zjistit, o koho by se mohlo jednat. Ale na nic nepřišel.

Podle paní Tuttllové nevypadali jako policajti – nebo alespoň ne jako obyčejní strážníci – a na detektivy zase působili moc nóbl. Na sobě prý měli oblek a přijeli v nablýskaném autě. Alaric si říkal, že by to mohli být právníci. Možná dokonce zastupují Brodyho... ale nedokázal si představit, že by si ten srab kvůli újmě na zdraví zaplatil nějakého advokáta.

No co. Však je to jedno.

Přidržoval si mražený hrášek na obličejí a svého žaludku si nevšímal. Měl v plánu počkat, až prášky zaberou, a pak si k večeři najít proteinový nápoj nebo polívku – prostě něco, co nebude muset kousat.

Napůl podřimoval, když se jeho bytečkem rozlehly hlasité rány. Pytlík rozměklého hrášku mu vyklouzl z ruky a dopadl na zem, zatímco se s mrkáním snažil rozevřít unavené oči.

„Alaricu!“ zaječela z druhé strany tenké zdi, kterou jejich byty sdílely, paní Tuttllová. „Votevři ksakru ty dveře!“

Náhle ho popadl strach. Nevěděl, kdo ho shání a proč, a přišel si kvůli tomu nepřipraveně. Cítil, že nad situací nemá kontrolu. Ale jeho obavy rychle vystřídalo rozčílení.

Celý večer měl zkažený. Původně měl v plánu si dát kuře a podívat se na nejnovější díl seriálu *Džudžucu kaisen*. Zatím poslední řada tohoto anime se vyvíjela dost smrtonosně a teď bude pozadu, až se všichni jeho kámoši zítra sejdou, aby nový díl probrali. S heknutím se zvedl ze židle, odemkl dveře a otevřel je dokořán.

Před nimi stáli dva muži. Jeden z nich měl konstituci profesionálního hráče ragby, druhý byl vysoký, ale štíhlejší. Jejich bezchybné námořnický modré obleky s uhlazenými společenskými košilemi a ladícími kravatami doplňovaly příkré výrazy.

No, nevypadali ani jako právníci. Ale popravdě řečeno je Alaric vůbec nedokázal zařadit.

„Jste Alaric Durham?“ zeptal se ragbista.

Alaric se pokusil jeho zvláštní přízvuk identifikovat. Rozhodně nebyl ze Spojeného království. Podobal se americkému přízvuku, ale Alaric krátce chodil s jednou Američankou, která ho naučila rozpoznat přízvuky z jednotlivých států, a tohle nebyl ani jeden z nich. Možná jsou z Kanady? To by mohlo sedět, i když Alaric v životě potkal jenom jednoho člověka z Montrealu.

„Jste Alaric Durham?“ zopakoval muž otráveně.

Alaric sklouzl pohledem k mobilu, který muž držel v ruce. Na stále ještě rozsvícené obrazovce se skvěla poněkud rozostřená Alaricova školní fotka. Rozbušilo se mu srdce. *Co jsou tyhle dva vůbec zač?*

Alaric cítil, jak se v něm spouští poplachová reakce, ale přinutil se uklidnit se. O strážce zákona nešlo, a kdyby mu sem přišli rozbít ciferník, už by se na něj dávno vrhli. Měli přece jeho fotku, takže nepotřebovali, aby se jim jejich cíl sám představil.

„Šak víte, že jo. Kdo se ptá?“

„Můžeme dál?“

Byli i zdvořilí. Tohle byl bezpochyby ten nejdívnější útok, co kdy Alaric zažil. Ale co jiného mu zbývalo? Však už prokázali, že jim nedělá problém sem přijít znovu.

Alaric o krok ustoupil, aby mohli do jeho bytčku vejít. Viděl, jak si pátravě prohlížíjí jeho obývací lomeno ložnici, maličký kuchyňský kout, stoh grafických románů z knihovny, komiksy, co si koupil v levných antikvariátech, hromadu špinavého oblečení a dveře vedoucí na záchod.

Bylo zřejmé, že oba muži pocházejí ze zámožných rodin, ale nevypadalo to, že by ho za žalostný stav jeho bytu soudili, spíš... ho posuzovali. Zaznamenávali, co vidí.

„Tááákže, hoši. Co tu hrajem za kovbojku?“

„Za kovbojku?“ zamumlal druhý muž zmateně.

„Místní slang. Chce vědět, co se děje,“ vysvětlil svému partákovi ragbista.

Alaric protočil oči. „Bóže. Co tu pohledáváte?“

„Chodí vám pošta?“

Alaric se významně zadíval na hromádku reklamy a účtů ležící na tenkém pultíku jen pár centimetrů od nich. Hned vedle ní se válely učebnice, které tam zahodil před měsícem, když skončilo pololetí, a od té chvíle se jich ani nedotkl. Tihle muži si očividně libovali v řečnických otázkách.

„Vy ste z elektrárenského podniku?“ zeptal se Alaric, když se odmlčeli. „Já platím včas.“

Ragbista si sáhl do kapsy obleku a Alaric na chvíli ztuhl, ale naštěstí z ní vytáhl jen obálku.

Obálku, kterou už Alaric párkrát viděl. Voskovou pečeti zalepenou obálku z drahého nažloutlého papíru, na jejíž přední straně byl vyvedený nějaký elegantní erbovní znak. Dopis v ní byl adresovaný jemu – na obálce stálo psacím písmem vykroužené jeho jméno a celá adresa včetně čísla bytu.

Stejný dopis už ve své schránce Alaric našel čtyřikrát. První z nich si přečetl, ale ty další už vyhodil, protože jeho obsah v žádném případě nemohl být určený opravdu jemu. Nebo to byl nějaký zvláštní podvod.

„A přišly vám tyhle dopisy?“ zeptal se muž.

Alaric se svezl na kuchyňskou židli. „A ste si jistý, že ste si mě nespletli s nějakým jiným Alaricem Durhamem?“

Muži si vyměnili pohled.

„Stopro existuje nějaký jinej, co se do tý vaší nóbl školičky hodí líp. Za to dám krk.“ Alaric pokynul směrem k obálce, kterou muž držel v ruce, a pak si znova lokl energetického nápoje. Cítil, že iontový nápoj a ibuprofen pomalu začínají zabírat, ale s tímhle rozhovorem nedržely krok ani zdaleka.

Ragbista si odkašlal. „Tím, že je oznámení o přijetí na Akademii Almus Terra určené vám, pane Durhame, jsme si naprosto jistí. Přijeli jsme sem, abychom se postarali o to, že na školu nastoupíte.“

Jakmile Alaric jméno školy zaslechl, cítil, jak se mu v zadu na krku naježily chloupky. Když mu dopis přišel poprvé, popadla ho zvědavost, a tak si školu zkoušel vygooglit. Ale na internetu se o ní skoro nic nepsalo. Zjistil jenom to, že se jedná o internátní školu pro nepředstavitelně bohaté. Nepsalo se o ní v žádných novinách, neměla žádné webové stránky s fotkami, učebními plány a popisem přijímacího řízení – pouze ji občas stručně zmiňovaly životopisy jistých slavných lidí. Třeba významných osobností. Francouzské prezidentky. Výkonného ředitele globální zelené energetické společnosti hodnocené na miliardu dolarů.

„Dále se máme postarat o to, že před začátkem semestru budete mít uniformu, učebnice a zajištěnou dopravu na místo,“ pokračoval muž.

Alaric na něj zůstal civět a přemýšlel nad tím, jak absurdně to zní. Po chvíli se pohrdavě zasmál. „To je nějaký výmysl na způsob Harryho Pottera? Za chvíli z vás vypadne, že sem kouzelník, ne?“

Muži si vyměnili významný pohled a Alarica to rozlítilo. Byl na to, že ho dospělí podceňují, zvyklý, ale nemusel si to nechat líbit ve vlastním bytě.

Hlavou pokývl směrem ke dveřím. „Nemám zájem, hoši. Ven trefíte sami. Díkec a čau.“

Muži se ani nepohnuli a Alaricovi v hlavě bolestivě zapulzovalo. Čelist ho bolela tak, že skoro volala po panáku nějaké silné whisky. Většinou nepil, protože to s sebou akorát přinášelo další problémy, ale na bolest mu alkohol zabíral docela slušně.

„Obávám se, že se s takovou odpovědí nemůžeme spokojit, pane Durhame. Máme přísně uloženo, že vás musíme do akademie stihnout dopravit nejpozději na konci srpna,“ odpověděl šlachovitější z mužů.

Alaric na okamžik zapomněl na bolest a zvedl hlavu. Nic z toho, co mu říkali, nedávalo smysl. Alaric se nedokázal pořádně soustředit, takže jejich slova skoro ani nezaznamenal, ale přece jenom se mu podařilo zachytit něco důležitého.

Zamžoural na ně. „A kdo že vám to uložil?“

„Vaše rodina.“

Alaric vybuchl smíchy, bolest v čelisti mu skoro až vehnala slzy do očí. Ale jejich odpověď byla tak absurdní – tak očividně *nesprávná* –, že si nemohl pomoci a musel se smát.

Když se konečně uklidnil, na židli se ještě víc nahrbil a cítil, jak ho napětí opouští. Muži tady *skutečně* jsou omylem. Alaric žádnou rodinu neměl. Nikdy.

„Šak vám říkám, že ste se spletli,“ poznamenal, zaklonil hlavu a zavřel oči. V průběhu let se z jeho nezávislosti a osamělosti stala jakási druhá kůže, která ho chránila před veškerou falešnou nadějí. Když znovu promluvil, v jeho hlase se neozývaly vůbec žádné emoce. „Copak tu někde vidíte pana a pani Durhamovy? Ste se museli splíst.“

V místnosti se rozhostilo ticho, a ačkoli na muže Alaric neviděl, bylo mu jasné, že si vyměňují další významný pohled.

„Narodil jste se před sedmnácti lety. Šestnáctého května. Čtyři a půl kilogramu, krevní skupina AB plus.“

Alaric celý ztuhl, a jak zařal svaly, celým tělem mu projela vlna bolesti silná tak, že se mu z toho udělalo špatně. Jeho datum narození měli správně. Stejně jako jeho krevní skupinu.

„Jestli si děláte starosti s platbou školného, nemusíte, vaše rodina se o to již postarala.“

Upřímně řečeno si byl Alaric tak moc jistý, že je to celé nějaká chyba, že ho ani nenapadlo se školným zabývat. Ale když to teď zmínili, došlo mu, že škola, kde se vzdělávají budoucí prezidentky a výkonní ředitelé, určitě nebude levná. A jestli byla jeho rodina tak zazobaná, že si mohla dovolit internátní školu, kde jim sakra byl konec předchozích sedmnáct let?

Alaric si vzpomínal, že na něj kdysi dávno, když byl ještě hodně malý, někdo dohlížel. Každých pár měsíců někdo jiný. A pak jednou jeden z nich odešel a už ho nikdo nepřišel nahradit. Poslali ho do ústavní péče. Pak konečně dorostl do věku, kdy si mohl najít práci, a od té doby se o sebe staral sám. Od loňského roku už si vydělával tolik, že si mohl dovolit vlastní byt. Celý jeho život byla jedna dlouhá lekce přežití. Nekonečný proud zklamání.

A to jako celou dobu měl nějakou bohatou rodinu, která ho léta prostě ignorovala?

Pravou ruku pomalu sevřel v pěst. Poraněná a zakrvácená kůže na kloubech se mu bolestivě natáhla přes pohmožděné kosti. Roky své rodiče nenáviděl za to, že ho opustili ještě předtím, než vůbec měl šanci jim dokázat, že si jejich lásku zaslouží.

Ale Alarica nejvíc trápilo, jak málo na jeho životě záleží. Skládal se jenom z nudné školy, kde ho vyučující považovali

za ztracený případ, přihloupkých hodin, na kterých se nikdy nemusel snažit, ubíjejících brigád, času proflákaného s kamarády, hodin strávených sledováním videí na mobilu nebo čtením komiksů a občasného rozhodujícího úderu v nějaké rvačce. Prozatím se to dalo snést, ale budoucnost mu naháněla strach. Viděl, jak z hospod každou noc klopýtají muži, které jejich úmorná práce dohnala k pití.

Jasně, možná by mohl na vysokou, ale copak by někdy dostal nějakou slušnou práci? Dali by mu někde šanci? Ještě nikdy to nikdo neudělal. Dokonce ani jeho vlastní rodina... teda alespoň do téhle chvíle.

Ale proč *ted*? Jestli svého potomka opustili záměrně, mohli to tak už nechat navždy. Pokud byl ten dopis opravdu pro něj... dostal příležitost zároveň zapátrat po své minulosti a proměnit svou budoucnost. Ve skutečnosti vlastně neměl na výběr.

„A tahle škola...“ zamumlal Alaric s pohledem upřeným na špinavou podlahu svého bytu a cítil, jak se mu z nervozity zvedá žaludek a jak mu v žilách koluje koncentrovaný vztek, o kterém si myslel, že už ho dávno překonal, „... je fakt zadáčo?“

2

EMMELINE

Letadlem otrásla nová vlna turbulencí a přinutila Emmeline ještě pevněji sevřít područky sedadla. Už poněkolikáté si v duchu pogratovala, že odmítla nabízený čaj nebo kávu. Teď by si horkým nápojem určitě polila celé šaty i krátké sáčko od Dolce & Gabbany.

Jen si to představte – do Akademie Almus Terra by poprvé vstoupila v oblečení posetém vybledlými béžovými fleky. Za takových okolností by ani neopustila přistávací dráhu. Raději by se vrátila na Manhattan jako nejkrásnější – a také nejosamělejší – členka tamní společenské smetánky, než aby na nejprestižnější školu na světě nastoupila jako hastroš.

Při pomýšlení na školu ji zašimralo v břiše. Během uplynulých šesti hodin se při přeletu přes Atlantik snažila myslet na *cokoli* jiného. Protože si chtěla i po přistání zachovat čistou hlavu, radši si nevzala ani kinedryl, ani žádný jiný prášek na nevolnost. Nemůže si omámit mozek léky, protože na jejím bystrém úsudku závisela její rozvaha, způsob myšlení i důvtip. Musí své schopnosti využít naplno.

„Mohu vám, slečno, nabídnout další perlivou vodu?“ ozval se nad ní letuščin hlas.

Před Emmeline stála skoro nedotčená sklenice už dávno vybublané vody.

„Ne, děkuji,“ odpověděla Emmeline. Nepotřebovala si ještě přidělovat starosti tím, že by ji vypité bublinky mohly nutit k říhání.

„Měla by sis dát něco k jídlu,“ prohlásila Heather, jakmile se letuška vzdálila, ale ani se přitom nenamáhala zvednout zrak od rozečteného románu, nejspíš od jedné ze sester Brontëových. Heather nikdy nečetla nic, co vyšlo v tomhle století, a ráda se vracela k viktoriánským klasikám, uklidňovaly ji. Její volba knihy o lecčems svědčila – stejně jako Emmeline totiž byla Heather posledních pár dní hotový uzlíček nervů.

Na tom však nebylo nic překvapivého vzhledem k tomu, že se jednalo o nejdůležitější okamžik jejich životů.

„Nemám hlad.“ Emmeline se podívala z okénka, doufala, že v dále spatří cíl jejich cesty. Ale po jižním pobřeží Francie ještě nebylo ani vidu.

Kdyby si prohlédla mapu znázorňující, kde se jejich letadlo nachází, zjistila by, že jim do příletu ještě pár hodin zbývá. Stejně jako tomu bylo před jedenácti minutami, kdy se na to dívala naposledy. *Vzpamatuj se, Emmeline.*

„Na hladu nezáleží. Záleží na tom, abys měla na celý den dost energie. Nebo by ses radši jenom vlekla, až se budeš seznamovat se svými novými spolužáky a spolužačkami?“ zeptala se Heather a poklepala na obrazovku elektronické čtečky knih, aby se dostala na další stránku.

Emmeline nesnášela, když tohle Heather dělala. Když jí položila otázku, na niž existovala jenom jedna, tak moc zřejmá odpověď, že to celé vyznělo úplně stupidně. Ale přesně tímhle způsobem ji Heather vychovávala od chvíle, kdy jí bylo devět let. *Copak chceš sledovat seriály, po kterých*

zhloupneš? Copak chceš chodit s odrostlou ofinou? Opravdu chceš tak nevkusné nehty?

Emmeline postupem času pochopila, na jakém psychologickém principu podobné otázky fungují, a pomalu se učila, jak na ně vyvrát. Ale vzhledem k tomu, jak moc jí vtloukali, že se od ní očekává ve všech ohledech pouze dokonalost, se jednalo o mnohaletý proces. Podle Emmelininých hrubých odhadů se jí dařilo Heatheriny jízlivé poznámky odpálkovat v přibližně pětáctýřiceti procentech případů.

„Dám si později proteinovou tyčinku,“ podvolila se Emmeline. *Ve čtyřiceti čtyřech celých šesti procentech.*

Heather to jako obvykle nijak neocenila. Emmeline na to byla zvyklá. Kdyby se z Heather najednou stal milující, pečující rodič, Emmeline by to ve skutečnosti spíše znepokojilo. Heather pro ni nikdy nemohla být tím, po kom Emmeline toužila, protože byla pouze její... opatrovnící? Nazvat ji guvernantkou sice znělo dost zastarale, ale vlastně to docela sedělo.

Nicméně Emmeline se to během těch let, kdy jí Heather manipulovala, naučila otočit i proti ní.

„Tohle letadlo jsme si pronajali, že?“

Heather měla pohled stále zabořený do románu. „Přesně tak.“

Letadlem otráslý další turbulence a Emmeline litovala, že přes Atlantik neletí v nějakém z těch obřích komerčních letadel. Kdesi zaslechla, že čím větší letadlo, tím hladší let. S každým dalším zhoupnutím si víc a víc říkala, že by snad snesla – při té myšlence se otrásla – i třídu premium economy.

„Pro koho pracují ty letušky?“

Heather na ni konečně zaměřila svou pozornost. Seděla naproti Emmeline a vypadalo to, že se v obrovském sedadle, které bylo nejspíš potažené kůží lamíách mládat nebo

něčím podobně předraženým, cítí pohodlně. Jak taky jinak. Během posledních osmi let, které strávila jako Emmelinina guvernantka, s ní bydlela v manhattanském věžáku a žila si ve stejném luxusu jako ona.

V křesle s vysokou opěrkou se narovnala a čtečku nechala poklesnout do klína. „Proč?“

Emmeline pokrčila rameny. „Jenom jsem chtěla vědět, jestli pracují pro moji rodinu, nebo ne.“

Cítila, že svými otázkami Heather znepokojuje. Její guvernantka totiž nesnášela, když Emmeline schválně nezmínila jádro problému a na všechny otázky, útoky a dorážení jí odpovídala vyhýbavě.

„Tvoje rodina si to letadlo pronajala. Ale nevlastní ho.“

„Aha, jistě. Zajímavé,“ našpulila Emmeline pusu a zabubnovala nehty na potah z lamí kůže.

„Co je na tom tak zajímavého, Emmeline?“ zasyčela Heather, které už začala docházet trpělivost.

„No... nechci nikoho dostat do problémů,“ začala Emmeline zkušeně jemným, upřímně znějícím, ale nikoli přeslázeným tónem. „Ale myslím, že jsem letušku zahlédla na mobilu. A vzhledem k tomu, kam letíme, a jak moc si moje rodina váží soukromí...“

Heather otráveně zavrčela, čtečku zamkla a vstala ze sedadla. Klapání jejích podpatků cestou do zadní části letadla, kde si letuška na mobilu nejspíš jenom hrála *Candy Crush*, zadusil koberec.

No konečně. Emmeline spěšnými pohyby ze sedadla vytáhla dva listy papíru, které si tam předtím zastrčila. První z nich byl dopis, v němž jí z Akademie Almus Terra oznamovali, že ji přijali ke studiu – po tomhle dokumentu prahla od svých jedenácti let.

Než do jejího života vstoupila Heather, měla Emmeline docela hezké dětství. Nestarali se o ni sice normální milující rodiče, ale zato měla hodnou a veselou chůvu. Nicméně i tak se Tilde k péči o Emmeline stavěla jenom jako k pracovnímu úkolu, za který dostávala tučně zapláceno, a záměrně si s ní nebudovala nijak blízký vztah. Emmeline se nikdy nedozvěděla, *kdo* přesně Tilde platí, stejně jako nezjistila, kdo jí kupuje značkové oblečení, platí jí soukromé školy i nájem v luxusním bytě. A když Tilde nahradila Heather, jejímž úkolem bylo z Emmeline vychovat nadanou studentku, která se umí pohybovat v nejvyšších společenských patrech, osamělá Emmeline si čím dál tím více uvědomovala, že její život rozhodně není normální.

Kdo byl ten tajemný příbuzný, ten mecenáš ochotný utratit miliony za to, aby z Emmeline vyrostla důležitá osobnost, když ji vůbec neznal? Nedávalo to smysl.

S Heather léta usilovně pracovaly na tom, aby se jí na Akademii Almus Terra podařilo dostat. A těsně potom, co jí dorazily písemnosti potvrzující její přijetí, se největší tajemství jejího života začalo rozplétat. Emmeline totiž přišel ještě jeden dopis kolosálního významu – tentokrát od jejích rodičů.

Emmeline ho složila, rozložila, vyrovнала a přečetla tolikrát, že už byl papír, na němž byl napsaný, celý pomačkaný a ohmataný.

Ačkoli si ho pamatovala skoro slovo od slova, divoce po něm přejížděla pohledem, nemohla se matčina krásně vykrouženého rukopisu nabažít.

*Drahá Emmeline, naše nádherná dcero,
konečně se opět můžeš stát součástí našich životů. Z důvodů,
které ti ještě nemůžeme prozradit, jsme bohužel nemohli uply-*

nulých šestnáct let strávit společně. Ale naše odloučení, spolu s těmi děsnými tajemstvími, skončí, jakmile se začne psát nová kapitola tvého života. Na Akademii Almus Terra tě čeká tvá entelechie. Ačkoli budeš muset projít řadou zkoušek, spolu s tvým otcem věříme, že naše očekávání hravě předčíš. Nezapomeň, že nikdy nesmíš přestat se zanícením usilovat o dokonalost.

V hluboké úctě

tvá matka

Emmeline si musela najít, co slovo *entelechie* znamená, ale nejdůležitější byla jiná věc – měli pro to nějaký důvod. Na tuhle pasáž dopisu se upínala, četla ji pořád znovu a znovu, až ji naděje, kterou v ní tato slova probudila, skoro zadusila, tak zoufale totiž toužila nebýt pouze nějakým nechtěným potomkem.

Buď ji její matka nikdy nechtěla, ale omylem otěhotněla s nějakým boháčem, který souhlasil, že bude platit miliardářské alimenty... nebo byla její matka tak bohatá a úspěšná, že mohla péči o dítě věnovat své peníze, ale ne svůj čas. Obě možnosti se Emmeline hluboce dotkly, ale tyto teorie provázely její život a vlastně se jí podařilo se s nimi postupem času srovnat. Ale pak jí přišel tenhle dopis.

Ať už je k jejich rozhodnutí vedly jakékoli důvody, v podstatě na nich nezáleželo. I kdyby jí nakonec poskytl jen nějaké pomýlené, ubohé výmluvy, bylo by to lepší než pocit, že ji nechtěli. A v hloubi duše věděla, že by se s nimi smířila.

Když Emmeline zaslechla, že se Heather vrací, dopisy spěšně zastrčila zpátky do mezery mezi polštářkem a područkou sedadla.

Heather se posadila a své svěřence věnovala zlostný pohled, ale jako obvykle nic neřekla. Kdykoli se Emmeline

podařilo Heather zmanipulovat, nikdy jí za to nevynadala. Protože tím by přiznala, že se nechala přechytračit sedmnáctiletou holkou. A ve skutečnosti bylo umění ladné manipulace jednou z nejdůležitějších schopností, kterou se Emmeline od Heather naučila.

Ponořily se do ticha. Emmeline zkontrolovala dráhu letu. Do přistání zbývala ještě hodina a dvaadvacet minut.

Navzdory tomu, kolik měla její rodina peněz, nebyla Emmeline vůbec zcestovalá. Nikdy nebyla mimo Spojené státy. Navštívila jenom Chicago a Los Angeles, když jí tam Heather dovolila letět na školní olympiádu nebo výlet. Ale její tajemné rodině zřejmě vyhovovalo, že ani nemá pas.

Takže pro ni bylo těžké tvářit se, že ji nezajímá francouzské jižní pobřeží, jehož krajinou je vezlo audi se soukromým řidičem. Bylo tam teplo a slunečno, ale sucho. Moře se skvělo tou nejjasnější modrou, kterou kdy Emmeline viděla, konkurovat jí mohla jen modř oblohy nad nimi. Nalevo ubíhaly olivově zelené řady vinohradů. Emmeline přemítala, zda tam roste víno odrůdy Grenache nebo Cabernet Sauvignon. Od chvíle, kdy oslavila šestnáctiny, vždy jednou za čtrnáct dní dostala sklenici vína – nikoli za odměnu, ale jako příležitost se něco naučit. Ačkoli Emmeline nikdy přesně nepochopila proč, Heather od ní očekávala, že bude o víně vědět tolik, aby dokázala chytře konverzovat i se someliérem.

Když letadlo přistálo v Marseille, přesedly do auta a vydaly se směrem k Toulonu, malému přístavnímu městečku. Ne že by jí to někdo řekl. Emmeline sledovala, kam auto míří, na mobilu. Pod vápencovými skalami se vyjímalo překrásné, exoticky působící městečko s domky s pálenými taškami na střechách, které se od New Yorku v mnohém lišilo.

Ale Toulonem jenom bez zastavení projeli a Emmeline byla čím dál neklidnější.

Když řidič z hlavního tahu sjel na vedlejší cestu, začala se Emmeline na sedadle vrtět a žaludek jí v břiše dělal jedno salto za druhým.

„Přestaň se tak svíjet,“ přikázala jí Heather.

Emmeline v hlavě zaječela nevyřčená Heatherina slova.
Nervozita prozrazuje slabost.

A tak Emmeline po zbytek cesty seděla bez hnutí, dokud auto nezastavilo v malém, ale pečlivě udržovaném přístavu. Kolem skalnatého pobřeží se vinula kamenná dlažba reza-
vé, bronzové a zlaté barvy a nad klidnými mořskými voda-
mi se táhlo bytelné molo z lesklého dřeva. U druhého kon-
ce mola kotvila jachta... nebo možná přívoz? Emmeline se
v lodích moc nevyznala, ale tahle konkrétní se vyznačovala
uhlazenou elegancí luxusní jachty, ačkoli měla široké a rovné
paluby jako trajekt. Erbovní znak, který loď nesla na přídi,
Emmeline poznala snadno. Na stříbrném erbu byly na po-
zadí překřížených šavlí vyobrazeny čtyři hlavní pevninské
plochy země – Afrika, Amerika, Evropa a Asie – ovinuté
olivovými ratolestmi.

AKADEMIE ALMUS TERRA

Právě tahle tři slova byla už mnoho let jejím jakýmsi tali-
smanem pro štěstí. Něčím, co si sama pro sebe šeptala, když
se cítila osaměle a bezmocně. Toužila po místě, jehož síla do-
káže její život v izolaci přetvořit v něco daleko mocnějšího.

Tady na ni totiž nečeká pouze její životní cesta, ale také
skutečná spojenectví. Parta lidí, kteří by za sebe položili ži-
vot. Všechna její „kamarádství“ doma v Americe byla při-

nejlepším spojením z rozumu. Její přátelé si užívali, že mají bohatou kamarádku, ale ještě víc než její peníze je přitahovalo tajemství, do kterého byla celá její existence zahalena. Kdo vlastně *byla* Emmeline Rhodesová? A kdo byli její rodiče? Jak přišla ke svému bohatství? Kvůli tomuto nikdy neutuchajícímu zdroji drbů se jí nikdy nepodařilo mezi spolužačky doopravdy zapadnout. Ne že by snad Emmeline chtěla být jako ostatní.

Ale přála si mít nějaké blízké. Kvůli Heather a neustále se střídajícím statným bodyguardům, kteří měli zakázáno se s ní vybavovat, se Emmeline nikdy s nikým doopravdy nesblížila, nikdy se nikomu nesvěřovala.

Na Akademii Almus Terra ale nastupovala s příslibem svobody a také, soudě dle ohmataného dopisu v její kabelce, *rodiny*.

Heather vystoupila z auta a beze slova se vydala k nízké budově oranžové barvy, u níž už se vytvořil hlouček dalších dospělých, kteří si povídali s vyučujícími oblečenými v nažehlených uniformách v barvách akademie – šedé, slonovinové kosti, fialové a smaragdově zelené.

Emmeline zůstala u auta, zatímco z něj řidič mlčenlivě vykládal všechny její kufry. Nechtěla zírat na skupinku studentů postávajících na molu, a tak si prohlížela vlastní nehty a snažila se působit naprosto nenuceně. Je tady správně. O nic nejde.

Avšak celý její předchozí život směřoval právě k této chvíli. A teď tu prostě jenom... stojí u auta?

Emmeline se ohlédla na Heather, která si právě povídala s někým z vedení školy, přesně za to taky byla placená. Nic jiného v tom nebylo. Během těch let, co s Emmeline strávila, se k ní nikdy nezachovala krutě, ale zároveň nikdy nedala

najevo, že by jí na ní nějak záleželo. Nedalo se říct, že by mezi nimi bylo bůhvíjak pevné pouto. S dneškem se vlastně pojila i úleva, že už se jejich cesty konečně rozejdou.

A tak si Emmeline bez rozloučení smetla dlouhé medově zlaté vlasy z ramen na záda, vykročila k hloučku studentů z Akademie Almus Terra postávajících u mola a každým coulem vypadala, že k nim patří.

A hluboko v kostech cítila, že tomu tak opravdu je. Že se pro to narodila.

3

SADIE

Sadie toho při pohledu ze svahu moc neviděla, jenom zastřešené ochozy, vnější kurtinu a obranné valy spojující věže po stranách vnějších hradeb. Pravděpodobně tam toho bylo víc – hlavní obytná věž, hradní kaple, věžičky a skryté poterny –, ale než se silnice opět stočí, bude si muset zbytek Akademie Almus Terra jenom představovat, což jí nedělalo nejmenší problém.

Venkovskou cestu, na niž by se vešlo nanejvýš jedno auto a která šplhala po vrstevnicích ostrůvku na jihu Francie, lemovaly fíkovníky a cypřiše. Smích a štěbetání Sadiiných nových spolužáků, nesoucí se odněkud za ní, jako kdyby hudebně doprovázely závěrečné titulky jejího dosavadního jednoduchého života. Skladba, která měla její nový život provázet, by určitě udělala dojem jak na Hanse Zimmera, tak na Howarda Shora, dokonce i na Johna Williamse. *U všech středověkých cimbuří, Batmane. Tak jsem tady.*

Sadie dloubla do Remy vedle sebe. „Jak myslíš, že vypadá předhradí?“

Jediná další ashlandská studentka vypadala otráveně, ale ne moc. Což Sadie stačilo. Remy totiž celou cestu vypadala

hrozně otráveně – kysele se tvářila v letadle z Ashlandu do Paříže, ve vlaku z Paříže do Toulonu, dokonce i v autobuse z Toulonu do přístavu.

Ale i tak se držely spolu. Nebyly zrovna nejlepší kamarádky, přece jenom byla Remy dcerou nejúspěšnějšího ashlandského podnikatele, zatímco Sadie... Sadie nebyla nikdo, ale oběma holkám z Ashlandu přišlo jednodušší zůstat spolu než se narychlo seznamovat s novými lidmi.

„Co je sakra předhradí?“ zeptala se Remy.

„Rovinaté nádvoří, součást hradu, kterou obklopují zdi, aby –“

„To je jedno,“ zamumlala Remy.

„Vsadím se, že tam mají nějaké sochy ze Svaté říše římské, třeba Fridricha II. Štaufského, nebo Ramona Berengue-
ra IV. Barcelonského z dynastie aragonských králů...“ zvedla Sadie bradu, aby si mohla hrad ze třináctého století, který se právě vynořil mezi stromy, lépe prohlédnout. „Má i barbakán! To je...“

„Sadie. Je-mi-to-jed-no,“ zavrčela vedle ní Remy.

... *vnější fortifikační prvek brány*, dořekla Sadie v duchu, když se jim na tento středověký architektonický prvek nabídl skvělý výhled.

Tempo zvukového podkresu za ní se změnilo. Vzrušené rozhovory vystřídala užaslá lapání po dechu, nadšená zavýsknutí a pár úlevných vzdechů. K hradu šli pěšky, skoro kilometr do kopce. Už byli dost blízko, a tak si Sadie chtěla tuhle chvíli pořádně vychutnat a obdivovat školu, o které snila. Její starodávné zdi z šedých kamenů, věže s bronzovými konzolami sahající skoro až do nízko položených mraků, třepotající se fialové prapory visící z hradeb... všechno tak skutečně skutečné.

O Akademii Almus Terra poprvé slyšela na začátku osmé třídy. Vzhledem k tomu, že Sadie patřila v rámci okresu k nejlepším studentům, spolu s několika dalšími vybranými se mohla zúčastnit ashlandského národního stipendijního programu pro nadané.

Jednalo se o čtyřletý program, jehož cílem bylo motivovat slibné ashlandské žáky – jeden z nich totiž na jeho konci dostal příležitost studovat na nejprestižnější soukromé střední škole na světě. Na Akademii Almus Terra z nejchytřejších studentů a studentek vychovávali budoucí lídry jejich zemí, kteří díky svému vzdělání povedou své země tak, aby přispívali ke globální ekonomické prosperitě a světovému míru, a Ashlandské království na ni každých pár let vysílalo jednoho studenta z nízkopříjmového prostředí, jemuž zaplatilo školné. Když tento program král Leander vyhlásil, v médiích se mu za to dostalo mnoho pochval – lidem se zalíbila představa, že se král osobně zajímá o sny a touhy svých mladých poddaných.

Na dvanáctiletou Sadie to zapůsobilo, a ačkoli ji jako dívku z dělnické rodiny čekala trnitá cesta, nedala se odradit. Pilně se učila, čtyři roky měla samé jedničky, ale pak... minulý rok si bezchybné známky pokazila.

Termín odevzdání žádosti o stipendium promeškala. Svou poctivou docházku, širokou škálu mimoškolních aktivit, svůj perfektní studijní průměr – to všechno zahodila. Během jedné noci přišla o celou svou budoucnost.

Sadie rychle potřásla hlavou a málem přitom mrskla cuklím Remy po obličeji. Na tu noc myslet nebude. Nemůže si to dovolit.

„Ty si do té fronty nestoupneš?“ vyštěkla na ni Remy.

Sadie si v duchu vynadala a rychle se za ni postavila. Nepokazí si přece teď svou vysněnou cestu tím, že se bude za-

bývat svou minulostí. Prošvihla termín přihlášky a výrazně se jí zhoršily známky, takže tahle chvíle správně vůbec neměla nastat. Ale i tak jí přišlo rozhodnutí o přijetí. I tak je teď *tady*.

Se zakloněnou hlavou si obdivně prohlížela starou ozdobnou lištu na barbakánu, zrestaurovaném do jeho původní velkolepé podoby.

Najednou ucítla, jak do ní někdo bolestivě dloubl, s cuknutím hlavu zase sklonila a všimla si, že na ni s tabletem v ruce čeká postarší žena tmavší pleti, oblečená do šedého kalhotového kostýmu doplněného zářivě barveným turbanem. Remy už procházela bránou a přes most k hlavnímu vstupu do hradu.

„Vítejte na Akademii Almus Terra. Jméno?“ chtěla vědět žena.

Sadie svěšené ruce sevřela v pěst, aby přestala nadšením skoro až poskakovat. „Sadie Aureliová.“

Prsty ženiných rukou, připravené její jméno natukat do tabletu, se na místě zastavily, ona zvedla pohled a poprvé se podívala Sadie přímo do očí.

„Sadie Aureliová?“ zopakovala po ní.

Sadie zamrkala, cítila, jak ji střídavě polévají vlny horka a zimy. Tenhle projev úzkosti se jí nikdy nepodařilo zcela dostat pod kontrolu, už vůbec ne od...

Přestaň.

„A-ano,“ vydechla. Cítila, jak se jí zrychluje tep a najednou se jí nedostává kyslíku. Ale nad situací se jí podařilo získat kontrolu – tak, jak ji to učili na terapii. „Přesně tak.“ Fajn. Hlas už se jí tolik neklepal.

„Postavte se tady, prosím,“ pokynula jí žena a ukázala někam vedle sebe.

Sadie v obličejí celá zbledla. Všem ostatním studentkám a studentům řekla, ať jdou dál. Při pochodu do kopce se ani nezadýchala, ale jestli se to teď celé pokazí, na místě sebou možná sekne. Jestli se ukáže, že její zázračné přijetí byla chyba.

„Něco je špatně?“

„Pojďte sem, prosím,“ zopakovala žena přísněji.

Sadie ji poslechla, snažila se udržet a už se jí na nic nevyptávat. Na Akademii Almus Terra se neposlušnost rozhodně netolerovala a Sadie neměla v plánu se dostat do maléru ještě předtím, než vůbec na půdu školy vstoupí – přestože se zdálo, že možná už v problémech je.

Řada studentů se pomalu zmenšovala a skoro každý z nich věnoval Sadie zvědavý pohled. Proč tam takhle přede všemi stojí? Čím je tak zajímavá?

Vyučující se po necelých dvaceti minutách, když do prostor školy vpustila poslední studenty, obrátila na Sadie. „Pojďte se mnou, slečno Aureliová.“

Učitelka prošla pod barbakánem a po vydlážděné cestě pokračovala vnitřními branami do akademie. Když přecházela po kamenné dlažbě, prostorem se neslo klapání jejích podpatků. Pohybovala se tak elegantně, že si Sadie nemohla pomoci a chvíli na ni zůstala jenom zírat, než jí došlo, co má dělat. *Jít za ní.*

Vstupní hala byla stejně dechberoucí jako hrad zvenčí. Na halu s deset metrů vysokými stropy navazovalo obří atrium, do nějž skrz vitrážová okna pronikaly sluneční paprsky. Vitráže znázorňovaly školní erbovní znak, nejspíš je tam vložili při rekonstrukci hradu. Možná po druhé světové válce. Právě tehdy totiž prý popularita a prestiž akademie výrazně vzrostla a její poslání nabylo na důležitosti. Akademie Almus Terra vždy patřila mezi uznávané vzdělávací instituce – pyš-

nila se mimo jiné spojeními s Galileem, Isaacem Newtonem, Immanuelem Kantem či Voltairem –, ale zkáza způsobená druhou světovou válkou škole dala nový smysl – usilovat o světový mír.

„Slečno Aureliová,“ zavolala na ni vyučující.

Sadie si pospíšila, aby učitelku stoupající po úzkém kamenném schodišti po pravé straně haly doběhla. Pak vyučující otevřela dveře do dlouhé chodby, na jedné straně v ní visely tapisérie, protilehlou zeď pokrývala vysoká okna orámovaná silnými, sytě fialovými závěsy staženými zlatými šňůrami.

Tapisérie se koupaly v záři odpoledního slunce, které jejich vláknům poskytovalo načervenalý nádech a ozařovalo tkaninu okolo nich. Každý z výjevů zachycoval nějaký zásadní okamžik světové historie – požár Říma, sinchajskou revoluci, vyhlášení nezávislosti amerických kolonií, vylodění v Normandii, Pátý panafrický kongres, založení OSN. Sadie by na ně vydržela zírat celé hodiny, prohlížela by si každý jednotlivý detail a snažila by se si je všechny vtisknout do paměti, ale nechtěla, aby jí učitelka musela znovu připomínat, ať s ní drží krok. Snad bude mít někdy v budoucnu čas si je pořádně prohlédnout.

Prosím, prosím, prosím, ať to celé není nějaká chyba.

Prošly následujícími dveřmi a vystoupaly po dalším, tentokrát točitém schodišti, pak se učitelka zastavila před impozantnějšími a většími dveřmi, než jaké Sadie na hradě zatím spatřila. Byly z tmavého třešňového dřeva a kovové klepátko bylo vytvarované do tvaru holubice.

Symbol míru, došlo Sadie.

Učitelka zaklepala na dveře a otevřela je. „Paní ředitelko, přivedla jsem vám tu poslední.“

Tu poslední?

„Děkuji, paní profesorko Hajiová,“ ozval se z druhé strany dveří příjemný hlas s lehkým přízvukem.

Profesorka Hajiová přikývla, na nic dalšího nečekala, beze slova se obrátila a za okamžik už scházela schody, po kterých sem přišly.

„Pojďte dál, slečno Aureliová.“

Klid, Sadie. Jestli ti to rozhodnutí o přijetí poslali omylem, můžou za to oni, ne ty.

Ale i tak se jí při pomýšlení na to, že možná pojede zase zpátky domů, sevřel žaludek. Ne. Nemá se kam vrátit. Budoucnost ji čeká jedině na téhle akademii.

Sadie se zhluboka nadechla a prošla dveřmi – a nevěděla, kam má pohledem skočit dřív.

Obrovská místnost sloužila jako kancelář. Před tisíci lety to klidně mohla být ložnice nějakého šlechtice nebo církevního hodnostáře. Teď se v ní nacházely sochy významných historických osobností, police plné obřích svazků a na kamenných stěnách visely za sklem zarámované mapy světa.

V kanceláři byli čtyři lidé – tři dospívající zhruba v Sadiině věku, potom také zcela očividně nejdůležitější člověk nejen v této místnosti, ale nejspíš i na celé škole. Za mohutným pracovním stolem stála neskutečně krásná žena světle hnědé pleti s černými copy ozdobenými stříbrnými a fialovými prameny. Byla otočená zády k oknům, konečky prstů lehce spočívala na dřevěné desce stolu. Na sobě měla levandulové kalhoty a ladící světle fialovou vestu, v níž vynikly její svalnaté paže s fascinujícími tetováními. Když promluvila, Sadie se instinktivně napřímila.

„Vítejte na Akademii Almus Terra, slečno Aureliová. Jsem Zuri Aquilová, ředitelka. Prosím, pojďte k nám.“ Paní

ředitelka pokynula na prázdné místo mezi dvěma ze tří teenagerů v místnosti.

Sadie se k němu pomalu vydala, ale nemohla si pomoci a cestou musela neskrývaně zírat na ostatní... no, museli to být studenti jako ona. Ale tím veškerá jejich podobnost končila.

Všichni tři vypadali, jako kdyby hráli v nějakém seriálu. V nějakém směšném americkém dramatu, kde jsou všichni až otravně atraktivní. Ale nešlo jenom o to, jak vypadali – zdálo se, že z nich přímo vyzařuje sebevědomí a jakási aura... nadřazenosti? Nebyla si jistá, jestli se jedná o sebejistotu, nebo o povýšenost, ale tvářili se, jako kdyby na všechno měli bohem dané právo.

V ředitelně se rozhostilo ticho, tři úchvatní teenageři a Sadie se vzájemně přeměřovali zkoumavými pohledy. Největší strach vzbuzoval kluk úplně vlevo, z něhož přímo číselo nepřátelství a síla. Sadie snad v životě neviděla vyššího a rozložitějšího kluka – a ještě k tomu se mu po straně obličeje až k čelisti táhla nehezka pестrobarevná modřina. Na rozdíl od zbylých dvou studentů na sobě měl, stejně jako Sadie, jednoduché a obnošené oblečení. Ruce měl zastrčené v kapsách mikiny, z jejíž kdysi černé barvy dnes zbývala už jenom tmavě šedá. Svalnatý hrudník mu obepínalo zelené tričko s pár knoflíky u krku, ze kterého už, zdá se, vyrostl. Na dost sepraných džínách měl spoustu fleků (jeden z nich se až podezřele podobal krvavé skvrně). Tmavě hnědé vlasy měl po stranách sestříhané nakrátko, zatímco na temeni se mu nepoddajně kroutily, a jeho oči Sadie připomínaly bouřkové mraky nad duražskými útesy na břehu Ashlandu.

Dívka vedle něj byla jeho pravým opakem, co se jejího oblečení i podoby týká. Měla jemné a dokonale symetrické rysy.

Byla poměrně vysoká, měla vlastně postavu modelky. Na sobě měla zcela jasně značkové šaty broskvové barvy a sáčko, které jí sahalo pouze do pasu, jak kdyby někdo zkrátil formální oblekové sako. Světle hnědé vlasy barvy tekutého medu jí splývaly přes útlá ramena v sametových vlnách. I ona měla šedé oči, ačkoli se stříbřitými odlesky. Dalo by se říct, že krásnější dívku Sadie nikdy v životě neviděla.

Druhý kluk, vedle kterého teď Sadie stála, vypadal jako živoucí verze řeckého boha Apollona. Byl vysoký, ale zatímco ten tmavovlasý kluk měl vyboulené svaly, tenhle Apollon byl štíhlejší, postavou spíše než hokejistu připomínal plavce. Stál dokonale vzpřímeně s rukama přirozeně svěšenýma podél těla, jeho postoj z nějakého důvodu působil uctivě. Na sobě měl elegantní kalhoty, košili s knoflíčky na límečku a sportovní sako a stejně jako oblečení té dívky vypadal i jeho outfit draze a stylově. Měl blondaté, skoro až zlatavé vlasy, rovný nos a výrazné lícni kosti – klidně tam vedle Sadie mohl stát sám Chris Hemsworth. Až na ty jeho oči. Neměl je modré jako Hemsworthovi. I jeho oči měly šedou, železnou barvu.

„Máte zpoždění,“ pronesla paní ředitelka Aquilová s povzdechem a pohledem sklouzla k hodinám na stěně.

„Já... Promiňte, omlouvám se,“ vypadlo ze Sadie automaticky, ačkoli za to, že sem – ať už se tady konalo cokoli – přišla pozdě, *nemohla*.

„Nemyslím vás, slečno Aureliová,“ odpověděla milým tónem paní ředitelka a pak pokývla směrem ke dveřím. „Myslím jeho.“

Když se Sadie spolu s ostatními otočila ke dveřím, dech se jí zadrhl v krku a vydala ze sebe přidušený zvuk, něco mezi zalapáním a vypísknutím. Ve dveřích před ní totiž nestál nikdo jiný než ashlandský král.

Král Leander měl určitě přes metr osmdesát. Na muže, který sedmdesátiny oslavil již před pár lety, pořád působil – i díky svým širokým ramenům – dost urostlým dojmem. Přestože už měl svůj věk, stále z něj čísla elegantní autoritativnost. Šedé vlasy měl ostříhané nakrátko jako voják a jeho jednoduchý, bezchybný šedý oblek klidně mohl sloužit jako vojenská uniforma. Ačkoli na sobě neměl žádné oslňující ozdoby jako třeba šerpu, nárameníky nebo vyznamenání, které by prozrazovaly jeho královský status, Sadie ho okamžitě poznala.

Ashlandu už vládl přes padesát let. Takhle dlouho se u moci v celé historii země žádný jiný panovník neudržel. Jeho tvář ji obklopovala na každém kroku – v televizi, na známkách a v učebnicích dějepisu, nesly ji i sochy umístěné na významných místech.

Po jeho stranách stáli dva mohutní, strach nahánějící muži v dokonale padnoucích, námořnicky modrých oblecích, Sadie si byla jistá, že by byli schopní vmžiku kohokoli zabít. V jejich přítomnosti jako by se prostorná ředitelna o něco smrskla.

Sadie se do tváře nahrnula krev a s bušícím srdcem poklekla. *Co tady král dělá?*

„Vstaňte, slečno Aureliová,“ přikázal jí král lehce pobaveným tónem, „formality můžeme přeskočit.“

Sadie cítila, jak jí tváře hoří čím dál tím víc, ale když si uvědomila, že nikdo jiný před králem nepoklekl, vrávoravě se zase postavila. Vlastně se na ni ostatní studenti dívali, jako kdyby byla mimozemšťanka.

„Proboha. Jsme ve škole, ne v Kremlu. Řekněte prosím svým strážcům, ať počkají venku,“ mlaskla nespokojeně paní ředitelka Aquilová.

K Sadiinu překvapení král pouze nedbale pokrčil rameny a směrem k svým mužům zamumlal pár nevybíravých slov. Bodyguardi mu odpověděli oficiálním ashlandským vojenským pozdravem, vyšli ze dveří a zamířili ke schoďům.

Jakmile se za nimi zaklaply dveře, král Leander pohledem přejel všechny přítomné, přičemž u každého ze tří párů okouzlujících šedých očí se zastavil o něco déle. Na rtech mu pohrával jemný úsměv, ale v kombinaci s jeho přísným vzezřením ho Sadie vnímala spíše jako úšklebek.

„Na tento den jsem čekal roky,“ prohlásil hlubokým hlasem, který prozrazoval jeho urozený původ.

Sadie si na břicho proplétala prsty, nevěděla, jestli má být spíš nervózní, nebo zmatená.

„Jó? A co se dneska semele, kámo?“ ozval se tmavovlasý kluk se silným irským přízvukem.

Sadie prsty zcela ztuhly, zahákla je do sebe tak silně, až jí z toho zbělely klouby. Ashlandský král opravdu nebyl ničí *kámoš*.

Král Leander se o něco víc usmál, zdálo se, že se mu v šedých očích zvědavě zablesklo. „Paní ředitelko, děkuji, že jste zařídila, aby se zde se mnou všichni setkali.“

Ředitelka mávla rukou směrem k hodinám. „Nemáme moc času, Leandere. Mě čeká proslov a tahle čtyřka se musí spolu se svými spolužáky zúčastnit uvítací recepce.“

„Půjdu tedy rovnou k věci. Prosím, posadme se.“ Král ukázal ke konferenčnímu stolku obklopenému pěti křesly. Na stole byl rozložený japonský čajový servis, ale Sadie silně pochybovala, že jim někdo čaj nabídne.

Tmavovlasý kluk se svezl do nejbližšího křesla, krásná dívka se posadila vedle něj. Blondatý polobůh a Sadie si po-

sedali do křesílek naproti nim a král Leander se usadil na poslední volné místo.

„Nejprve mi dovolte vám všem k přijetí na Akademii Almus Terra pogratulovat,“ pronesl král na úvod a postupně si je všechny důkladně změřil pohledem. „Přestože vám školné platím já, splnit podmínky přijetí jste museli *vy sami*.“

Sadie – bez přehánění – držela jazyk za zuby, aby králi nescočila do řeči. Ale stálo ji to veškeré úsilí. Copak se národní stipendijní program pro nadané neplatí ze státní pokladny? Chtěl král říct, že jdou výdaje na školné *z jeho vlastní kapsy*? Získali ti ostatní studenti *také* ashlandské stipendium?

Král si propletl prsty a pokračoval. „Již dávno jsem se rozhodl, že se při výběru svého následníka či následnice nebudu řídit přirozenou následnickou linií nebo politikou, ale silou. Schopnostmi. Znalostmi. Díky svému původu jste možnost studovat na Akademii Almus Terra dostali všichni. Ale můj trůn zdědí pouze jeden z vás, a to ten,“ nechal král spojené dlaně klesnout, „kdo si ho zaslouží. Kdo ho vyhraje.“

V místnosti panovalo naprosté ticho. Nedoneslo se do ní jediné ptačí zacvrlikání zvenčí, jediné zakašlání ani zvuk kroků spěchajících kolem. Nic. Jako kdyby to bůh – nebo kdokoli, kdo se na tu scénu s popcornem v ruce shůry díval – chtěl na chvíličku pozastavit. Sadie zamrkala. Vší silou. Pak se štípla do stehna. *Zabolelo* to.

„Prosím, mohla bych se na něco zeptat?“ ozvala se druhá dívka, jejíž hlas skvěle pasoval k jejímu krásnému obličejí. Příjemný, libozvučný, dokonale posazený a jasný.

Král Leander se na ni otočil. „Ano, Emmeline.“

„Co myslíte naším ,původem‘?“

„Jistě. Váš původ.“ Král si sáhl do kapsy saka, vytáhl z ní několik složených listů papíru a bez dlouhých cavyků je po-